

Arrest

nr. 101 482 van 24 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Imran OMARI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 november 2012.

1.3. Op 27 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O.(...) I.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjiek te zijn. U werd bijna 18 jaar geleden geboren in de stad Jalalabad, wijk Gulai Araba. Oorspronkelijk is uw familie afkomstig uit Khush Gombat, district Behsud. U ging tot het zesde jaar naar school toen uw oom besloot dat u niet meer mocht gaan. Uw oom – K.(...) A.(...) - had na de dood van uw vader, toen u ongeveer acht jaar oud was, de verantwoordelijkheid over uw familie overgenomen. Hij woont in Pakistan, maar hij kwam elke maand langs om jullie de benodigdheden voor die maand te brengen. Twee jaar geleden besloot hij dat u niet meer naar school mocht gaan, maar dat u in de plaats daarvan naar de 'madrassa' diende te gaan en dat u moest werken in een elektronikawinkel. U volgde negen maanden lang koranlessen in de madrassa. Tegelijkertijd volgde u op aanraden van uw moeder ook een cursus Engels zonder dat uw oom dit wist.

Twintig dagen voor u Afghanistan verliet, zei uw oom tegen uw moeder dat u met hem mee moest gaan om te werken in een houthandel in Kunar. Uw moeder zei dat u nog te jong was en eiste dat u elke week één dag naar huis zou komen. Uw oom ging hiermee akkoord en hij nam u twee dagen later mee naar Kunar. Toen u daar aankwam, merkte u dat de mensen daar uw oom met veel respect behandelden. De volgende ochtend zag u pick-uptrucks met wapens en gemaskerde mannen. U vroeg uw oom wanneer jullie naar de winkel zouden gaan, maar hij vertelde u dat dit de plaats was waar hij u naartoe zou brengen. Hij zei dat jullie moslims waren en dat het jullie plicht was mee te strijden in de 'jihad'. Uw oom liet u daar achter en zei dat hij een week later terug zou komen. Daar ter plekke begon uw dag met het ochtendgebed, dan de thee, de 'tabligh' (lessen over de islam) en trainingen. U mocht echter nog niet meedoen met de training. U kreeg wel les over de islam en de jihad. Een week later kwam uw oom inderdaad terug en hij voerde u terug naar Jalalabad. Hij zei u wel dat u tegen niemand iets mocht zeggen over wat er tijdens die week was gebeurd. Iets voor u thuis arriveerde kreeg hij telefoon. Hij zei tegen de persoon dat hij er binnen drie uur zou zijn en hij zette u daar ter plekke af en bezwoer u nogmaals hierover niets te vertellen. U ging naar huis en daar vertelde u alles aan uw moeder. Zij bracht u naar uw oom langs moederskant. Ze wou ook een klacht indienen, maar ze mocht niet van haar broer. Hij bracht u bij een vriend van hem waar u 12 dagen ondergedoken bleef. Intussen was uw oom bij uw moeder langs geweest en zij beschuldigde hem van uw verdwijning. Iets later ontdekte hij dat uw moeder u geholpen had te vluchten en hij sloeg haar. Daarop ging uw moeder bij haar broer in het district Behsud wonen. U verliet Afghanistan op 1 augustus 2011 (de eerste dag van de ramadan).

Op 2 april 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. U bent nog steeds minderjarig.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en drie foto's van u in wapenuitrusting.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de opleiding die u genoten zou hebben in de trainingskamp in Kunar dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan uw asielmotieven geen geloof meer gehecht kan worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u één keer per week terug naar huis kon (CGVS vragen 91, 99, 121). Dit is niet de werkwijze die kan verwacht worden bij de rekrutering van nieuwe talibanleden. Om een jongeman van uw leeftijd voor de ideeën van de taliban te winnen, is het niet opportuun hem elke week terug naar huis te laten gaan. Op die manier wordt hij telkens opnieuw uit de routine van de opleiding gehaald en wordt hem de toelating gegeven terug te keren naar zijn oude, vertrouwde omgeving. Om iemand om te vormen tot een talibanstrijder is dit niet de aangewezen procedure. Om iemand om te scholen tot 'hard-core' talibanstrijder moeten immers oude gedachte- en ideeënpatronen, inclusief zijn normen- en waardenstelsel, worden uitgewist en vervangen door nieuwe, namelijk die van de taliban zelf. Dit kan onmogelijk bereikt worden wanneer de 'om te vormen' persoon wekelijks uit het vaste patroon - dat wordt gecreëerd in die madrassa's - kan breken. In dit opzicht is het compleet ongeloofwaardig dat uw oom - een gerespecteerde talib - zou toelaten dat u elke week terug zou kunnen keren naar huis (CGVS vraag 103). Een trainingskamp van de taliban is geen duiventil. Dit vermoeden wordt nog versterkt doordat uw oom van u verwachtte dat u niets tegen andere mensen of familieleden zou zeggen over de plaats waar u was terecht gekomen (CGVS vragen 130-134). Het is compleet onlogisch dat uw oom het risico zou willen lopen dat u alle info die u had over zijn betrokkenheid bij de taliban en het trainingskamp zou doorspelen aan de verkeerde mensen zoals uw moeder - die u aanspoorde een cursus Engels te volgen wat haaks staat op een

opleiding als talib - of de autoriteiten. Het is weinig waarschijnlijk dat hij - of andere taliban - erop zouden vertrouwen dat een jongeman van bijna 17 dit alles - na een 'indoctrinatie' van slechts een week - zou kunnen verzwijgen én de week nadien opnieuw bereid zou zijn zich naar het trainingskamp te begeven. In dit opzicht kan er gesteld worden dat uw asielmotieven ongeloofwaardig zijn.

Bovendien hoorde u op het moment dat u in het trainingskamp van de taliban in Kunar belandde voor het eerst dat uw oom een talib was (CGVS vraag 106). Indien uw oom er werkelijk op aanstuurde dat u de taliban zou vervoegen, kan er toch van uitgegaan worden dat hij eerder met de indoctrinatie zou beginnen: hij was immers sinds uw achtste verantwoordelijk voor u en uw familie (CGVS vragen 66, 75-76). Op het moment dat hij u naar Kunar bracht was u 16 à 17 jaar oud, wat volgens Afghaanse normen bijna volwassen is (CGVS vragen 28, 93-97). Dit betekent dat uw oom ruimschoots de tijd had om u aan zijn kant te proberen krijgen. Hij verplichtte u wel naar de madrassa te gaan, maar daar werden enkel koranlessen gegeven en was er van de jihad of de taliban geen sprake (CGVS vragen 46-49, 53-54, 107-109). Dat u verplicht werd te gaan werken en koranlessen te volgen, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een voorbereiding op een prominentere rol binnen de taliban. Gezien de rol van uw oom bij de taliban, het feit dat hij na de dood van uw vader de rol van gezinshoofd overnam en het gegeven dat u bijna een volwassen man was, kan worden verondersteld dat hij u eerder zou geïnformeerd hebben over de ideologie van de taliban en hun 'rechtvaardige strijd' en hij u al eerder zou hebben trachten te overtuigen de taliban te vervoegen. Volgens uw beweringen werd u zonder enige voorkennis, van het ene moment op het andere, in een trainingskamp voor de taliban geplaatst (CGVS vragen 106-108). Deze manier van handelen is binnen de door u geschetste context weinig aannemelijk. Van iemand die nauw betrokken was bij de taliban, mag toch worden verwacht dat hij ook zijn neef in wie hij zekere interesse had en van wie hij al enkele jaren fungeerde als voogd vroeger zou proberen warm te maken voor de taliban en dat hij u al eerder zou hebben proberen te doodringen van zijn ideologie. Dat dit niet gebeurde ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast is hetgeen u vertelt over wat er precies gebeurde in het opleidingskamp zodanig beperkt en stereotiep dat dit de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnt (CGVS vragen 91, 109-118). U vertelt dat uw dag er als volgt uitzag: het ochtendgebed, het citeren uit de Koran, theepauze, training, middaggebed, lunch, dan twee gebeden rond 16u en 18u, nachtgebed en 's avonds voedsel inzamelen voor het eten (CGVS vraag 114). Enkel over de 'tabligh' kan u enigszins gedetailleerd vertellen (CGVS vraag 116). Wat u daar echter kan over vertellen, is anderzijds nog altijd vrij stereotiep en is kennis die algemeen verspreid is onder moslims in Afghanistan. Men moet niet in een madrassa en/of trainingskamp van de taliban opgeleid zijn om dit te kunnen reproduceren. Over de training zelf kan u niets zeggen omdat u er niet mocht aan deelnemen. Nochtans zegt u dat u naar die trainingen keek (CGVS vraag 129). Van iemand die daar een week zou verbleven hebben en vele indrukken moet hebben opgedaan mag verwacht worden dat hij uitgebreider en gedetailleerder kan vertellen over wat er zich op een dergelijke ongewone plaats afspeelde. Daar dit de allereerste keer was dat u in aanraking kwam met zulke praktijken mag er verondersteld worden dat dit een grote indruk op u zou hebben nagelaten. Daarenboven gebruiken de taliban meerdere technieken om jongens van hun ideologie te overtuigen dan louter preken over de islam en over de plicht om mee te werken met de jihad. Zij gebruiken ook video's en foto's van moslims die vernederd en/of mishandeld worden door buitenlanders (zie informatie CGVS, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Het vrij simplistische en eenduidige beeld dat u ophangt van de madrassa waar u zou worden opgeleid tot talib strookt niet met de werkelijkheid waardoor er ernstig getwijfeld kan worden aan de bewering dat u daar door uw oom naartoe zou zijn gestuurd.

Voorts spreekt u zichzelf tegen wanneer u beweert dat u slechts een week in het trainingskamp verbleef: in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 16 oktober 2012) verklaart u dat u twee weken doorbracht in Kunar. Gelet op de ongetwijfeld schokkende ervaring die uw plotse verblijf in een opleidingskamp van de taliban moet geweest zijn, zou men kunnen denken dat u zich niet zou vergissen in het aantal weken dat u daar zou hebben doorgebracht (CGVS vragen 121, 150). Bovendien is ook uw kennis van de andere personen die aanwezig waren in het trainingskamp erg beperkt. De enige die u bij naam kan noemen is F.(...). U blijft echter verstoken van verdere informatie over deze of andere jonge mannen die daar verbleven (CGVS vragen 124-128). Iemand die daar een week heeft verbleven, zou u toch meer moeten kunnen vertellen over de andere personen die daar aanwezig waren. Dat u hier in gebreke moet blijven, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verblijf in een opleidingskamp van de taliban in Kunar.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Op basis van uw verklaringen besluit het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar een veilig onderkomen te vinden en u dus geen aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geboren en getogen bent in de stad Jalalabad, het provinciecentrum van Nangarhar (CGVS vragen 18-32). Aangezien uit bovenstaande argumentatie blijkt dat er aan uw verklaringen geen geloof meer dient gehecht te worden, is er voor uw familie ook geen enkele reden om een veilig onderkomen te zoeken bij uw oom langs moederskant in Behsud, als zij dit al zouden gedaan hebben. Dit betekent dat u over een volwaardig netwerk en een veilig onderkomen beschikt in de stad Jalalabad. Bovendien genoot u een zekere opleiding en beheerst u het Engels op een aanvaardbaar niveau wat aangeeft dat u een intelligente en ondernemende jongeman bent (CGVS vragen 38-39).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara is een aanwijzing van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt weerlegd. De drie foto's kunnen eender waar en eender door wie genomen zijn. Zij zeggen op zich niets over uw asielrelaas. Deze tonen niet aan dat u zich op dat moment in een opleidingskamp van de taliban zou bevonden hebben. Op de foto zien we enkel u met een wapen. Wapens zijn in Afghanistan al bij al gemakkelijk te verkrijgen, zijn overal in omloop, waardoor de herkomst van deze foto's onmogelijk kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, herhaalt verzoeker zijn asielmotieven en stelt hij dat zijn relaas plausibel en consistent is en niet in tegenspraak met gekende gegevens. Hij kan enkel aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en dat hij zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verzoeker wijst erop dat indoctrinatie in madrassa's gebeurt en dat de taliban daar aanhangers zoekt. Volgens verzoeker is het gelet op zijn voorgaande indoctrinatie niet vreemd dat hij na een opleiding van een week naar huis mocht gaan. Gelet op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige asielzoeker, had het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij de beoordeling van zijn dossier, hetgeen hij in casu niet gedaan heeft, aldus verzoeker. Hij herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève dient te worden vastgesteld en stelt dat het duidelijk is dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker allerminst akkoord te kunnen gaan met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het Commissariaat-generaal verwijst naar de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012, doch slechts ten dele en niet volledig, aldus verzoeker. Hij verwijst naar de pagina's 6 en 7 van deze SRB en concludeert hieruit dat er in Jalalabad wel degelijk een ernstig binnenlands conflict aan de gang is, waardoor er in zijn hoofde in geval van terugkeer naar Jalalabad een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. Volgens verzoeker is de SRB hoe dan ook een beperkte tijdsopname van de toestand in Jalalabad en is er geen enkele garantie voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan. Nog volgens verzoeker dient de veiligheidssituatie te worden beoordeeld op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV en dit in het licht van de te verwachten evolutie. Verzoeker verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel, waaruit blijkt dat de taliban zeer recent een zware aanval hebben uitgevoerd op de luchthaven van Jalalabad in het district Behsud, en stelt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan geen andere optie zou hebben dan bij zijn moeder en zijn oom te gaan wonen in het district Behsud en hij dus midden in conflictgebied, in de vuurlinie terecht zou komen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten. De vijandelijkheden zullen dan volgens verzoeker nog escaleren en Jalalabad zal als hoofdstad van Nangarhar met een strategische luchthaven nog meer een prioritaire doelwit worden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een persbericht van 2 december 2012 over een aanval door de taliban op de luchthaven van Jalalabad.

Ter zitting legt verzoeker een document voor van de dorpsouderen van het dorp Khosh Gomba en het districtshoofd van Behsud waarin wordt bevestigd dat verzoeker en zijn familie bij zijn oom in Behsud wonen met vertaling in het Nederlands, alsook de enveloppe waarin dit document aan verzoeker werd opgestuurd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden

die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de opleiding die hij genoten zou hebben in het trainingskamp in Kunar dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan zijn asielmotieven geen geloof meer gehecht kan worden en in het bijzonder zijn verklaring dat hij één keer per week terug naar huis kon niet de werkwijze is die kan verwacht worden bij de rekrutering van nieuwe talibanleden, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) het ongeloofwaardig is dat hij op het moment dat hij in het trainingskamp van de taliban in Kunar belandde voor het eerst hoorde dat zijn oom een talib was daar van iemand die nauw betrokken was bij de taliban mag worden verwacht dat hij ook zijn neef in wie hij zeker interesse had en van wie hij al enkele jaren fungeerde als voogd vroeger zou proberen warm te maken voor de taliban en dat hij hem al eerder zou hebben proberen te doordringen van zijn ideologie, (iii) hij zodanig beperkte en stereotiepe verklaringen aflegde over wat er gebeurde in het opleidingskamp dat dit de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven verder ondermijnt, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iv) hij zichzelf tegensprekt wanneer hij beweert dat hij slechts een week in het trainingskamp verbleef daar hij in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat hij twee weken doorbracht in Kunar en ook zijn kennis van de andere personen die aanwezig waren in het trainingskamp erg beperkt is, (v) hij in de mogelijkheid verkeert een veilig onderkomen te vinden in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar, waar hij blijkens zijn verklaringen geboren en getogen is, waar hij over een volwaardig netwerk beschikt en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) zijn taskara enkel een aanwijzing is van zijn identiteit en herkomst en de foto's eender waar en eender door wie kunnen genomen zijn en niet aantonen dat hij zich op dat moment in een opleidingskamp van de taliban zou bevonden hebben.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden op uitgebreide wijze de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het

administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker niet als vluchtelingen kan worden erkend – waartegen in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer wordt gevoerd – blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Jalalabad"* van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert een veilig onderkomen te vinden in de stad Jalalabad, waar hij blijkens zijn verklaringen geboren en getogen is, waar hij over een volwaardig netwerk beschikt en waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad, de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het neerleggen van een persartikel brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, uit de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie en het door verzoeker bijgebrachte artikel kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen en activiteiten van de taliban in 2011 en 2012 waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot vermoedens en speculaties over wat er mogelijks in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat er actueel in Jalalabad een situatie van veralgemeend geweld zou bestaan. De Raad benadrukt te dezen dat hij zijn oordeel steeds moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan geen andere optie zou hebben dan bij zijn moeder en zijn oom te gaan wonen in het district Behsud en hij dus midden in conflictgebied, in de vuurlinie terecht zou komen, gaat hij voorbij aan de terechte overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband waar deze oordeelt als volgt: *"(...) Aangezien uit bovenstaande argumentatie blijkt dat er aan uw verklaringen geen geloof meer dient gehecht te worden, is er voor uw familie ook geen enkele reden om een veilig onderkomen te zoeken bij uw oom langs moederskant in Behsud, als zij dit al zouden gedaan hebben. Dit betekent dat u over een volwaardig netwerk en een veilig onderkomen beschikt in de stad Jalalabad. Bovendien genoot u een zekere opleiding en beheerst u het Engels op een aanvaardbaar niveau wat aangeeft dat u een intelligente en ondernemende jongeman bent (CGVS vragen 38-39)."* Daargelaten het feit dat het ter zitting voorgelegde document van de dorpsouderen en het districtshoofd, waarin wordt bevestigd dat verzoeker en zijn familie bij zijn oom in Behsud wonen, een duidelijk gedongen karakter vertoont zodat de bewijswaarde ervan beperkt is, vermag dit stuk geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS